

FISZKA III – PEŁNOMOCNITWO, APOSTILLE I TŁUMACZENIE

Dokument urzędowy, który ma mieć skutki prawne za granicą, powinien zostać uwierzytelniony lub poświadczony. Są to formalności zaświadczające o autentyczności dokumentu lub podpisu. Istnieją dwa rodzaje formalności: apostille lub uwierzytelnienie. O tym, czy dokument wymaga uwierzytelnienia lub poświadczenia, decyduje prawo państwa przyjmującego dokument.

I. Apostille, uwierzytelnienie i tłumaczenie dokumentów

Procedura apostille

Przedmiotem procedury apostille jest uwierzytelnienie aktów publicznych lub prywatnych sporządzonych zgodnie z prawem francuskim, tak aby mogły wywoływać skutki prawne względem organów zagranicznych, które wymagają tej formalności. Apostille przystawia się w krajach, które przystąpiły do konwencji haskiej z 1961 r.

Apostille to stempel, czasami naklejka, którymi właściwy organ opatruje akt publiczny na potwierdzenie autentyczności podpisu, pieczęci lub znaczka skarbowego. Apostille potwierdza jedynie autentyczność podpisu, pieczęci lub znaczka skarbowego na dokumencie. Opatrzanie klauzulą apostille nie jest równoznaczne z weryfikacją treści dokumentu.

We Francji taką formę uwierzytelnienia przeprowadza organ sądowy. Procedurę przeprowadza sąd apelacyjny w okręgu, w którym dokumenty zostały sporządzone. Każdy posiadacz aktu może uzyskać apostille nieodpłatnie.

Procedura uwierzytelnienia

Uwierzytelnienie odpowiada wyłącznie faktycznemu poświadczeniu podpisu i w świetle prawa francuskiego nie stanowi poświadczenia zgodności.

Uwierzytelnienie przeprowadza się w urzędzie miasta lub gminy lub u notariusza. Celem uwierzytelnienia jest:

- sprawdzenie tożsamości składającego podpis,
- zaświadczenie o autentyczności podpisu na akcie.

Tłumaczenie aktu

Podpisanie aktu notarialnego może wymagać obecności tłumacza pisemnego lub ustnego, aby ułatwić porozumiewanie się między osobami o różnych narodowościach lub umożliwić uznanie dokumentu zagranicą. Tłumacz musi być uprawniony przez władze do wykonywania tłumaczeń poświadczonych za zgodność z oryginałem.

Zasadniczo wymaga się tłumaczenia dokumentów urzędowych, takich jak odpis aktu urodzenia, akt małżeństwa, dokumenty tożsamości, akty notarialne, wyroki, wezwania sądowe, testamenty, akty sprzedaży, statuty spółek itp.

II. Dwa rodzaje pełnomocnictwa na potrzeby podpisania aktu

Jeżeli kupujący lub sprzedający nie może być obecny podczas podpisywania aktu notarialnego, zwłaszcza w sytuacji, gdy mieszka zagranicą, notariusz francuski ma obowiązek przesłać mu pełnomocnictwo do celów przeprowadzenia operacji sprzedaży lub kupna.

Pełnomocnictwo to umocowanie, w którym osoba upoważnia inną osobę do działania w jej imieniu i na jej rzecz. Musi ono określać podstawowe warunki aktu sprzedaży (przedmiot, cena, zasady płatności itp.).

W prawie francuskim, w zależności od rodzaju aktu, występują dwa rodzaje pełnomocnictwa: pełnomocnictwo „prywatne” i pełnomocnictwo „notarialne”. Pełnomocnictwo prywatne jest stosowane w przypadku sprzedaży. Notariusz przekazuje pełnomocnictwo, które należy podpisać, a następnie poświadczyć swój podpis albo w urzędzie miasta/gminy, albo u notariusza. Formalności są bardziej elastyczne niż w przypadku pełnomocnictwa notarialnego.

Jeżeli natomiast autentyczność aktu jest wymagana prawem, pełnomocnictwo musi mieć formę aktu notarialnego pod rygorem nieważności. Oznacza to, że musi je przyjąć notariusz. Pełnomocnictwo notarialne jest konieczne np. w przypadku przyjęcia darowizny.